Невже мене створив Ти, щоб стлівав?
Направ мене, о поспіши ж бо знов,
Надійде смерть, не випустить з оков,
Де втіхи, що їх вчора скуштував;

Незрушний, безнадійний стежить став,
Як смерті погляд по мені пройшов,
І жахом плоті ріс, і вис, мов ров,
Спустошивши аж до пекельних лав.

Зна Тебе у висотах моя душа,
Молю їй встати, хай же знову зрить!
Та хитро ворог давній спокуша,

Що мені не в силі звестись ні на мить;
Покрова Ласко! – можеш тільки Ти
Магнітом серце з криці притягти!